

Sekretariatet for Teleklagenævnet

Udvalget for Videnskab og Teknologi
(2. samling) UVT alm. del - Bilag 41
Offentligt

Sekretær for Udvalget for Videnskab og
Teknologi
Folketinget
Christiansborg
1214 København K

Bredgade 43
DK-1260 København K

Tlf 3392 9700
Fax 3392 9988

www.teleklage.dk

Teleklagenævnets årsberetning for 2004

5. april 2005

./ Vedlagt følger til orientering Teleklagenævnets årsberetning for 2004.

J.nr. 720-2005-004

Årsberetningen kan ligeledes findes på sekretariatets hjemmeside
www.teleklage.dk

Med venlig hilsen

Anneli Pedersen
Kontorfuldmægtig

Anneli Pedersen
Tlf. 3392 9776
Fax 3392 9988
Internet ape@vtu.dk

Teleklagenævnets årsberetning for 2004

Bredgade 43
DK-1260 København K

Tlf 3392 9700
Fax 3392 9988

Teleklagenævnet er nedsat med hjemmel i bekendtgørelse nr. 679 af 23. juni 2004 af lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet.

22. marts 2005
J.nr. 720-2005-004

Nævnet, der er udpeget af ministeren for videnskab, teknologi og udvikling, bestod ved udgangen af 2004 af vicepræsident Mette Christensen (næstformand), koncerndirektør Per Ladegaard, direktør Jakob Lyngsø, vicedirektør Per Borggaard, docent, civilingeniør Villy Bæk Iversen og cand. techn. soc. Anders Hjorth Jensen.

Nævnet modtog i beretningsperioden i alt 10 klager. Endvidere overgik fem klager, som nævnet modtog i 2003, til behandling i nævnet i 2004. Nævnet modtog i samme periode 12 høringshenvendelser – primært fra Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling - vedrørende udkast til lovforslag eller udkast til bekendtgørelser.

Nævnet har afholdt to møder i beretningsperioden.

Nævnet traf i 2004 afgørelse i seks klager, heraf gav nævnet klageren medhold i en klage. Nævnet gav ikke klagerne medhold i de øvrige fem klager. Endvidere blev en klage trukket tilbage af klageren, ligesom en klage blev afvist af sekretariatet, da klagen faldt uden for nævnets kompetence. Syv klager sager er overført til behandling i 2005.

I den sag, hvor klageren fik **medhold**, var der tale om følgende forhold:

Klage fra Telia Sonera Danmark A/S over IT- og Telestyrelsens afgørelse af 23. januar 2004 vedrørende begrænsninger i IT- og Telestyrelsens kompetence i forbindelse med klage over diskrimination som følge

af TDC A/S' varsling af højere termineringsafgifter (j.nr. 721-2004-0011).

IT- og Telestyrelsen afviste den 23. januar 2004 at realitetsbehandle en klage af 7. juli 2004 fra Telia Sonera Danmark A/S (herefter benævnt Telia) vedrørende TDC Mobile International A/S' (herefter benævnt TDC) eventuelle diskrimination over for Telia i forbindelse med, at afgørelsen af klagesagen beroede på en fortolkning af en aftale mellem Telia og TDC om gensidig nedsættelse af termineringstaksterne pr. 1. januar 2003. Det underliggende spørgsmål var således, om aftalen skulle forstås som indgået af Telia som ét selskab for både fastnet- og mobilområdet eller som indgået af to forskellige selskaber. IT- og Telestyrelsen mente ikke at have kompetence til en sådan fortolkning af parternes indbyrdes aftale og henviste derfor parterne til at søge dette spørgsmål afklaret, inden sagen eventuelt på ny blev forelagt styrelsen. IT- og Telestyrelsen angav samtidig, at afgørelsen kunne påklages til videnskabsministeren. Selv om styrelsen ikke havde angivet Teleklagenævnet som klagemyndighed, var nævnet enig med Telia i, at styrelsens afgørelse kunne indbringes for nævnet. Teleklagenævnet gav den 16. november 2004 Telia medhold i klagen og pålagde IT- og Telestyrelsen at realitetsbehandle den oprindeligt indgivne klage af 7. juli 2003 vedrørende TDCs eventuelle diskriminering over for Telia. Nævnet fandt således, at IT- og Telestyrelsens udøvelse af sine beføjelser i henhold til telelovgivningen indebar, at styrelsen nødvendigvis måtte tage stilling til underliggende retlige spørgsmål, herunder foretage en identifikation af eventuelle aftalepartnere, hvis en sådan identifikation var nødvendig for varetagelsen af de opgaver, der er pålagt styrelsen. Nævnet bemærkede samtidig, at hvis styrelsen i forbindelse med varetagelsen af den konkrete opgave ikke fandt sig i besiddelse af den fornødne retlige ekspertise, måtte styrelsen efter nævnets opfattelse indhente den nødvendige sagkundskab ved f.eks. at forelægge spørgsmålet for en ekstern juridisk sagkyndig.

I de øvrige fem sager, hvor klagerne **ikke fik medhold**, var der tale om følgende forhold:

Klage fra Cybercity A/S over IT- og Telestyrelsens afgørelse af 23. juli 2003 vedrørende adgang til TDC Kabel-TV's produkt Web-speed på gensalgsvilkår (J.nr. 721-2003-080).

I en afgørelse af 16. februar 2004 gav Teleklagenævnet ikke Cybercity medhold i en klage af 15. august 2003 over IT- og Telestyrelsens afgørelse af 23. juli 2003. Styrelsen udtalte, at den ikke inden for den gældende regulering kunne efterkomme Cybercitys anmodning om at pålægge TDC Kabel-TV at udbyde produktet Web-speed på gensalgsvilkår. I forbindelse med afgørelsen havde Teleklagenævnet mærket sig, at Cybercity ikke var uenig i IT- og Telestyrelsens oplysning om, at sagen omhandlede samtrafikproduktet tjenesteudbyderadgang, og at TDC Kabel-TV's produkt Web-speed ikke var omfattet af bilag 1 i den af videnskabsministeren udstedte bekendtgørel-

se¹ om samtrafik m.v., der nærmere specificerer, hvilke former for telenet eller teletjenester, der udbydes til slutbrugere, der er omfattet af samtrafikproduktet tjenesteudbyderadgang. Det var Teleklagenævnets vurdering, at allerede fordi TDC Kabel-TV's produkt Web-speed ikke var omfattet af bilag 1 i samtrafikbekendtgørelsen, så havde IT- og Telestyrelsen ikke fornøden hjemmel til at træffe afgørelse om at imødekomme Cybercitys anmodning om at få adgang til produktet. Teleklagenævnet noterede sig endvidere, at såvel Cybercity som IT- og Telestyrelsen fremkom med en række bemærkninger og synspunkter vedrørende spørgsmålet om stærk markedsposition og opgørelsen af TDC Kabel-TV's markedsstyrke i den forbindelse. Nævnet noterede sig ligeledes, at Cybercity under sagsforløbet anmodede om Teleklagenævnets stillingtagen til dette spørgsmål, blandt andet under henvisning til, at Cybercity fandt, at en sådan stillingtagen kunne have betydning for Cybercity i visse andre sager. Teleklagenævnet fandt dog, at der ikke i den for nævnet indbragte sag var anledning for nævnet til at tage stilling til det rejste spørgsmål vedrørende TDC Kabel-TV's markedsstyrke. Det var således nævnets opfattelse, at spørgsmålet var uden reel betydning for udfaldet af den påklagede afgørelse.

Klage fra Broadcom ApS over IT- og Telestyrelsens afgørelse af 6. oktober 2003 og af 16. oktober 2003 vedrørende henholdsvis tilbagekaldelse af frekvenstilladelse og afslag på anmodning om fornyet tilladelse (J.nr. 733-2003-105).

Teleklagenævnet traf den 16. februar 2004 afgørelse om ikke at give Broadcom ApS medhold i en klage af 21. oktober 2003 over IT- og Telestyrelsens afgørelser af henholdsvis 6. oktober 2003 og af 16. oktober 2003. I førstnævnte afgørelse tilbagekaldte styrelsen Broadcoms tilladelse til frekvensanvendelse til FWA-formål H032554. I den efterfølgende afgørelse afslog styrelsen Broadcoms ansøgning om fornyet tilladelse til tilsvarende frekvensanvendelse. For så vidt angik styrelsens første afgørelse noterede Teleklagenævnet sig, at Broadcom ikke bestred, at der i § 27 i lov nr. 421 af 6. juni 2002 om radiofrekvenser (frekvensloven) fandtes en klar hjemmel for IT- og Telestyrelsen til at tilbagekalde en frekvenstilladelse i tilfælde af manglende betaling af frekvensafgifter. Nævnet noterede sig ligeledes, at Broadcom heller ikke bestred, at der rent faktisk forelå en restance, da styrelsen tilbagekaldte Broadcoms frekvenstilladelse. Teleklagenævnet fandt ikke grundlag for en antagelse om, at styrelsen i forbindelse med tilbagekaldelsen af Broadcoms frekvenstilladelse handlede ud fra usaglige hensyn, eller at tilbagekaldelsen i øvrigt kunne anses som værende ude af proportion i forhold til de faktiske omstændigheder, idet der på tilbagekaldelsestidspunktet forelå en restance af betragtelig størrelse uden aftale om, hvorledes denne restance kunne indfris eller nedbringes. Teleklagenævnets vurderede, at IT- og Telestyrelsen igennem restanceperioden på ca. tre måneder rykkede Broadcom på en sådan måde, at Broadcom ikke kunne have været i beret-

¹ Bekendtgørelse nr. 930 af 19. november 2002

tiget tvivl om sagens alvor. For så vidt angik IT- og Telestyrelsens afgørelse af 16. oktober 2003 noterede Teleklagenævnet sig, at Broadcom først og fremmest gjorde gældende, at der ikke i frekvensloven var en specifik hjemmel til at nægte udstedelse af en frekvenstilladelse i en situation som den foreliggende, hvorfor IT- og Telestyrelsen alene skulle vurdere en ansøgning om frekvenstilladelse i henhold til "først til mølle" princippet i frekvenslovens § 5. Broadcom fandt det således ukorrekt, når styrelsen i afgørelsen af 16. oktober 2003 havde taget hensyn til, at Broadcom ved indgivelsen af frekvensansøgningen den 7. oktober 2003 forsat var i restance for så vidt angår den frekvenstilladelse, der blev tilbagekaldt den 6. oktober 2003. Nævnet fandt imidlertid i lighed med IT- og Telestyrelsen, at frekvenslovens "først til mølle" princip og tilbagekaldelsesreglerne ikke kunne stå alene i et omfang som forudsat af Broadcom, men måtte suppleres af og ses i sammenhæng med almindelige retsprincipper, i hvilken forbindelse der også måtte tages et vist hensyn til omstændighederne i øvrigt for så vidt angik det samlede sagsforhold mellem IT- og Telestyrelsen og Broadcom. I lighed med IT- og Telestyrelsen fandt nævnet, at det ville savne mening at udstede en frekvenstilladelse til en ansøger på et tidspunkt, hvor der forelå omstændigheder af en karakter, som indebar, at ansøgeren i henhold til frekvenslovens regler havde fået tilbagekaldt en identisk tilladelse. Nævnet tilføjede, at det ville indebære en urimelig mulighed for omgåelse for betaling af frekvensafgifter, hvis IT- og Telestyrelsen i en situation som den foreliggende ikke kunne nægte at udstede en frekvenstilladelse, idet en ansøger derved ellers havde mulighed for at udnytte et rykkerforløb af en vis varighed.

Klage fra Orange A/S over IT- og Telestyrelsens afgørelse af 12. september 2003 vedrørende TDCs anmodning om aktindsigt i Oranges GSM 900-tilladelse (J.nr. 727-2003-101).

Teleklagenævnet traf den 16. februar 2004 afgørelse om ikke at give Orange medhold i en klage over IT- og Telestyrelsens afgørelse om en anmodning fra TDC om aktindsigt i Oranges GSM900-tilladelse. Orange påstod princpalt, at TDCs anmodning om aktindsigt ikke skulle tages til følge og subsidiært, at TDCs anmodning om aktindsigt skulle hjemvises til fornyet 1. instans behandling i IT- og Telestyrelsen. Orange fremførte, at der ikke var hjemmel i forvaltningsloven til at imødekomme TDCs anmodning om aktindsigt. Ifølge Orange var forvaltningslovens regler om aktindsigt alene anvendelige i tilfælde, hvor den der anmodede om aktindsigt, var part i sagen, hvor der var eller ville blive truffet *afgørelse* af en forvaltningsmyndighed, og hvor anmodningen vedrørte den pågældende sag, jf. forvaltningslovens § 2, stk. 1, og 9, stk. 1. Oranges mente ikke det var tilfældet. Orange mente heller ikke, at der var hjemmel i offentlighedsloven til at give TDC aktindsigt i det aktuelle prisniveau for terminering i Oranges GSM 900-tilladelse.

Orange fremhævede, at hvis prisniveauet skulle oplyses, så ville Orange blive påført en betydelig konkurrencemæssig skade i form af en svækkelse ved fremtidige forhandlinger om aftaler om termineringspriser. IT- og Telestyrelsen havde under sagens behandling betragtet både Orange og TDC som parter og fandt derfor, at spørgsmålet om aktindsigt skulle løses efter forvaltningslovens regler. Styrelsen havde i sin afgørelse lagt til grund, at oplysninger om forpligtelser, som en operatør havde påtaget sig i form af et tilladelsesvilkår om for eksempel udbud af produkter til bestemte priser, ikke havde karakter af en forretningshemmelighed, når tidspunktet for forpligtelsens opfyldelse var indtrådt. Nævnet fandt, at det konkrete spørgsmål om aktindsigt skulle løses på grundlag af forvaltningslovens regler, hvorefter den, der var part i en sag, hvor der var eller ville blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed, kunne forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter. Nævnet fandt, at TDC utvivlsomt var part i sagen vedrørende selskabets egen anmodning til styrelsen om at vurdere Oranges pligt til at indgå en samtrafikaftale med TDC vedrørende terminering til GSM 900-nettet. Nævnet fandt endvidere, at undtagelsesbestemmelsen i forvaltningslovens § 15 om afgørende hensyn til private interesser, herunder til virksomheders helt specielle drifts- eller forretningsforhold, ikke kunne begrunde undtagelse fra partaktindsigt. Nævnet var enig med IT- og Telestyrelsen i, at udbud af produkter til bestemte priser ikke havde karakter af en forretningshemmelighed, når tidspunktet for forpligtelsens opfyldelse var indtrådt. Nævnet mærkede sig, at Oranges forpligtelser til at udbyde slutbruger- og samtrafikprodukter var bortfaldet den 22. november 2003, da der på dette tidspunkt var forløbet et år fra, at Orange havde opfyldt de samlede vilkår om udendørs geografisk dækning, som fastsat i Oranges GSM900-tilladelse. Nævnet fandt imidlertid, at dette forhold ikke var afgørende ved vurderingen af sagen, idet retten til aktindsigt for parter i henhold til forvaltningsloven gælder, uanset hvor stor "interessen" for aktindsigt måtte være i det konkrete tilfælde.

Klage fra Orange A/S over IT- og Telestyrelsens afgørelser af 9. oktober 2003 over Sonofons anmodning om aktindsigt i Oranges GSM 900-tilladelse (j.nr. 727-2003-119).

Teleklagenævnet traf den 16. februar 2004 afgørelse om ikke at give Orange medhold i en klage over IT- og Telestyrelsens afgørelse om en anmodning fra Sonofon om aktindsigt i Oranges GSM900-tilladelse. Orange påstod principalt, at Sonofons anmodning om aktindsigt ikke skulle tages til følge og subsidiært, at Sonofons anmodning om aktindsigt skulle hjemvises til fornyet 1. instans behandling i IT- og Telestyrelsen. Orange gjorde gældende, at der ikke i offentlighedsloven var hjemmel til, at Sonofon kunne få aktindsigt i det aktuelle prisniveau for terminering i medfør af Oranges GSM 900-tilladelse, idet der var tale om oplysninger, der er undtaget fra aktindsigt i medfør af offentlighedslovens § 12, stk. 1, nr. 2. Ifølge Orange vedrørte oplysningerne et forretningsforhold, hvor det var af væsentlig øko-

nomisk betydning for Orange, at anmodningen ikke blev imødekommet. Orange fremhævede, at hvis prisniveauet oplyses, ville Orange blive påført en betydelig konkurrencemæssig skade i form af en svækkelse ved fremtidige forhandlinger om aftaler om termineringspriser. IT- og Telestyrelsen lagde i sin afgørelse til grund, at oplysninger om forpligtelser, som en operatør havde påtaget sig i form af et tilladelsesvilkår om for eksempel udbud af produkter til bestemte priser, ikke havde karakter af en forretningshemmelighed, når tidspunktet for forpligtelsens opfyldelse var indtrådt. Betragtningen bag dette var, at formålet med vilkåret om udbud af produkter til bestemte priser ville forspildes, hvis samtrafikpriser i en offentlig mobiltilladelse, som var trådt i kraft, blev betragtet som en forretningshemmelighed. Nævnet fandt, at undtagelsesbestemmelsen i forvaltningslovens § 12, stk. 1, nr. 2 om hensyn til private interesser, herunder til virksomheders drifts- eller forretningsforhold, ikke kunne begrunde undtagelse fra aktindsigt i sagen. Nævnet var således enig med IT- og Telestyrelsen i, at udbud af produkter til bestemte priser ikke har karakter af en forretningshemmelighed, når tidspunktet for forpligtelsens opfyldelse er indtrådt. I denne forbindelse lagde nævnet endvidere vægt på, at det fra lovgivers side med liberaliseringen af telemarkedet utvivlsomt havde været hensigten at fremme konkurrencen på telemarkedet mest muligt, hvilket bl.a. skulle ske ved størst mulig gennemsigtighed i bl.a. prissætningen. Det var samtidig nævnets opfattelse, at Orange ikke havde løftet bevisbyrden for, at en offentliggørelse af det aktuelle prisniveau ville indebære en nærliggende risiko for, at selskabet blev påført et økonomisk tab af væsentlig betydning, hvilket er en forudsætning for at bringe offentlighedslovens undtagelsesbestemmelse i § 12, stk. 1, nr. 2 i anvendelse. Nævnet mærkede sig, at Oranges forpligtelser til at udbyde slutbruger- og samtrafikprodukter var bortfaldet den 22. november 2003, da der på dette tidspunkt var forløbet et år fra, at Orange havde opfyldt de samlede vilkår om udendørs geografisk dækning, som fastsat i Oranges GSM900-tilladelse. Nævnet fandt imidlertid, at dette forhold ikke var afgørende ved vurderingen af sagen, idet retten til aktindsigt gælder, uanset hvor stor "interessen" for aktindsigt måtte være i det konkrete tilfælde.

Klage fra TDC A/S over IT- og Telestyrelsens afgørelse af 20. december 2002 om fastsættelse af maksimale priser efter LRAIC-metoden, jf. § 101, stk. 1, nr. 4, i lov nr. 418 af 31. maj 2000 om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet (J.nr. 721-2003-004).

Teleklagenævnet traf den 24. maj 2004 afgørelse om ikke at give TDC medhold i en klage vedrørende fastsættelse af maksimalpriser efter LRAIC-metoden. TDC A/S klagede den 17. januar 2003. I klagen fremhævede TDC blandt andet otte specifikke punkter, som selskabet ønskede omgjort i den påklagede afgørelse. Teleklagenævnet meddelte høringsadgang til LRAIC-arbejdsgruppen (der repræsenterede de øvrige teleselskaber) på baggrund af arbejdsgruppens deltagelse i den forudgående LRAIC-proces. Teleklagenævnet bemærkede, at der ved en vurdering af klagen nødvendigvis måtte tages hensyn til sagens meget omfattende og komplekse karakter, idet næv-

net fandt det af stor betydning – også for så vidt angår vurderingen af Teleklagenævnets rolle som klageinstans - at den påklagede afgørelse var resultatet af en flerårig arbejds- og forhandlingsproces, som TDC havde haft direkte indflydelse på i henhold til regelsættet på området. Heraf fulgte, at grundlaget for den påklagede afgørelse var ganske atypisk i forhold til traditionelle afgørelser, som IT- og Telestyrelsen træffer som forvaltningsmyndighed og som eventuelt efterfølgende indbringes for Teleklagenævnet. Det var Teleklagenævnets opfattelse, at en vurdering af sagen i nævnet måtte tage udgangspunkt i en retlig efterprøvelse af det skøn, som IT- og Telestyrelsen havde udøvet i forbindelse med den trufne afgørelse, suppleret med en konkret vurdering af de enkelte klagepunkter. Dette med henblik på en samlet vurdering af, om den påklagede afgørelse som helhed kunne anses som værende i overensstemmelse med det foreliggende lovgrundlag og udtryk for en afbalanceret og saglig afvejning af de involverede synspunkter og interesser, herunder også LRAIC-metodens fremadrettede perspektiv.

Efter en samlet vurdering af det af parterne fremførte vedrørende såvel det teoretiske grundlag som de konkrete forhold i den foreliggende sag fandt Teleklagenævnet ikke fornødent grundlag for en antagelse om, at den påklagede afgørelse led af sådanne formelle mangler, at den ikke levede op til forvaltningslovens krav i §§ 22 og 24.

I det følgende beskrives de otte klagepunkter kort:

TDCs klagepunkt 1: Grundlaget i hybridmodellen for beregningen af mark-up på timelønsomkostninger (undtagen ved samhusning) til dækning af 1) ikke effektiv arbejdstid, samt 2) den fastsatte procentsats til dækning af andet end løn til teleteknikerer og det direkte involverede administrationspersonale.

Med hensyn til beregningen af den ikke effektive arbejdstid var det nævnets opfattelse, at TDC under høringsproceduren i anledning af klagen til nævnet havde erklæret sig enig med styrelsen i, at ineffektiv tid, som var direkte aktivitetsspecifik, allerede var indregnet i hybridmodellen i beregningen af tidsforbruget til de enkelte aktiviteter, og at den ineffektive tid derfor ikke, som påstået i klagen, tillige skulle indregnes i timeprisen for den pågældende personaletype. Det var derfor nævnets opfattelse, at klagen på dette punkt dermed var bortfaldet. For så vidt angik IT- og Telestyrelsens fastsatte procent på 17 til dækning af andet end løn til teleteknikerer og det direkte involverede administrationspersonale, f.eks. udgifter til terminal-, transmissions- og centralmateriel, var det nævnets opfattelse, at styrelsen ved udøvelsen af skønnet havde holdt sig indenfor de i telelovgivningen angivne rammer.

TDCs klagepunkt 2: Mark-up på timelønsomkostninger ved samhusning.

På dette punkt henviste TDC til selskabets bemærkninger til klagepunkt 1. Nævnet henviser til sin vurdering til nævnets vurdering til klagepunkt 1 og gav derfor ikke TDC medhold i klagepunkt 2.

TDCs klagepunkt 3: Grundlaget for den af IT- og Telestyrelsen foretagne efficiensjustering i hybridmodellen af TDCs driftsomkostninger.

Teleklagenævnet havde noteret sig, at parterne igennem hele LRAIC-processen udførligt havde drøftet såvel problematikken om en skønsmæssigt fastsat efficiensjustering som de forskellige analysemodeller, beregninger m.v., som havde dannet grundlag for den efficiensjustering på 10 %, som IT- og Telestyrelsen havde fundet anledning til at foretage af TDCs driftsomkostninger i hybridmodellen. Efter en samlet vurdering af det af parterne fremførte, fandt Teleklagenævnet ikke grundlag for TDCs påstand om, at IT- og Telestyrelsens analysemetode og statistiske behandling af det relevante talmateriale og dermed grundlaget for efficiensjusteringen skulle være fejlbehæftet eller i øvrigt bygge på misforståelser af den ene eller anden art.

TDCs klagepunkt 4: Værdiansættelse af ejendomsomkostninger for centraler i hybridmodellen.

Teleklagenævnets fandt, at IT- og Telestyrelsen på fyldestgørende vis havde godtgjort, at den af styrelsen foretagne værdiansættelse som helhed måtte betragtes som værende i overensstemmelse med såvel de overordnede principper bag LRAIC-metoden om et optimalt opbygget og drevet net som de udarbejdede retningslinier for udmøntningen af denne konkrete LRAIC-model, herunder scorched node antagelsen, jf. samtrafikbekendtgørelsens § 15, stk. 5. På den baggrund fandt nævnet ikke fornødent grundlag for TDCs påstand om, at værdiansættelsen for centraler i hybridmodellen havde ført til et åbenbart urimeligt resultat. Nævnet gav derfor ikke TDC medhold i klagepunktet.

TDCs klagepunkt 5: Omkostningsallokering i forbindelse med abonnenttrin.

TDC havde i klagen anført, at ved fordelingen af de samlede omkostninger på abonnenttrinnet mellem access- og core-området skulle mindst 34% henføres til core-området i modsætning til de 16%, der var indeholdt i styrelsens hybridmodel. Nævnets mærkede sig, at TDC i høringsprocessen havde oplyst over for nævnet, at selskabets indvendinger ikke relaterede sig til den af styrelsen valgte metode for fordeling af omkostninger mellem core- og access-områderne. Derimod skyldes uenigheden ifølge TDC, at styrelsen skulle have misforstået den funktion, som RSS'en (et skab på abonnenttrinnet indeholdende et antal printkort) havde på abonnenttrinnet. Det var nævnets opfattelse, at styrelsen også på dette punkt havde holdt sig inden for den ramme for skønnet, som lovgivningen udstak. Ved vurderingen havde nævnet lagt til grund, at LRAIC-processen er en dynamisk model, hvor formålet er til stadighed at trække i retning af et optimalt drevet net. Derfor forudsæt-

tes styrelsen umiddelbart i den fortsatte udvikling af LRAIC-modellen at behandle spørgsmålet om, hvilken funktion RSS'en har på abonnenttrinet med deraf følgende eventuelle ændringer af fordelingen af omkostninger på abonnenttrinet.

TDCs klagepunkt 6: Omkostninger fordelt til lavereordenskredsløb i TDCs transmissionsnet.

TDC havde anført, at IT- og Telestyrelsen ikke ved fordelingen af omkostninger i hybridmodellens core del havde taget hensyn til, at udnyttelsesgraden ved produktion af lavereordenskredsløb var mindre end ved den tilsvarende produktion af højereordenskredsløb. Herved var der efter selskabets opfattelse sket en betydelig systematisk undervurdering af omkostningerne til den almindelige taletelefoni (PSTN). TDC havde senere i et høringssvar af 5. september 2003 oplyst, at selskabets fortolkning af det i hybridmodellen antagede dimensioneringsparameter på 85% til angivelse af den maksimale udnyttelsesgrad for relevante dimensioneringselementer havde været forkert og dermed grundlaget for klagen til nævnet under klagepunkt 6. Uanset dette havde TDC fastholdt, at der burde indarbejdes en justering af omkostningsfordelingen i hybridmodellen. På baggrund af en opgørelse foretaget i august 2003 af TDC i eget net havde TDC fundet, at den generelle udnyttelsesgrad på 85% ikke skal sættes højere end 68% for liniesystemer (dvs. lavereordens kredsløb i højereordens kredsløb). Nævnet fandt heller ikke på dette punkt at kunne give TDC medhold, idet nævnet fandt, at styrelsen ved skønnet havde holdt sig inden for de i lovgivningen udstukne rammer. På baggrund af sagens oplysninger havde nævnet vurderet og lagt afgørende vægt på, at styrelsen i forbindelse med fastsættelsen af udnyttelsesgraden for lavereordens kredsløb i højereordens kredsløb havde taget udgangspunkt i et fiktivt, men optimalt drevet net, hvorimod den fastsatte værdi ikke var udtryk for udnyttelsesgraden i det af TDC for tiden drevne net. Den af styrelsen anvendte maksimale udnyttelsesgrad udtrykte derfor ikke de faktisk opnåede udnyttelsesgrader i hverken hybridmodellen eller i det af TDC drevne net. Nævnet havde tillige ved afgørelsen lagt vægt på, at styrelsen på baggrund af en af "Europe Economics" udarbejdet rapport "Allocation of Costs to Lower Order Circuits" af 14. maj 2003 havde konkluderet, at TDCs beregningsmåde med benyttelse af de rigtige forudsætninger og en korrekt metodeanvendelse næsten ville føre til det samme resultat som ved anvendelse af hybridmodellen, som var baseret på kapaciteten ved fremførslen.

TDCs klagepunkt 7: Fordeling af omkostninger til sikring af transmissionsnettet mod uheld og kabelnedbrud.

TDC havde i dette klagepunkt anført, at hybridmodellen fordelte for få omkostninger til beskyttelse af almindelig taletelefoni i forhold til ikke-taletelefoni. Det var Teleklagenævnets opfattelse, at uenigheden omkring

omkostningsfordelingen i en vis udstrækning bundede i, at styrelsen og TDC lægger forskellige forudsætninger om netstrukturen til grund. Styrelsen havde således lagt en ringstruktur i nettet til grund, hvorimod TDC ses i væsentligt omfang at lægge selskabets nuværende stjernestruktur til grund ved vurderingen af beskyttelsesomfanget i nettet. Det var endvidere nævnets opfattelse, at nævnets tidligere omtalte fortolkning af telelovgivningen, hvorefter LRAIC-processen var en dynamisk model, hvor formålet var med tiden at udvikle et optimalt drevet net, understøtter, at styrelsen i væsentligt omfang havde lagt en ændret netstruktur til grund ved den konkrete vurdering af beskyttelsesomfanget. Nævnet kunne på dette punkt ikke give TDC medhold i klagen.

TDCs klagepunkt 8: Etableringsprisen for delt rå kobber i hybridmodellen.

Teleklagenævnet noterede sig, at TDC fremkom med en række argumenter af teknisk art til støtte for, at etableringsprisen for delt rå kobber i hybridmodellen burde hæves til et niveau mindst svarende til prisen for etablering af rå kobber. Som sagen forelå, fandt nævnet ikke grundlag for en antagelse om, at IT- og Telestyrelsen i forbindelse med den trufne afgørelse ikke skulle have været bekendt med alle relevante forhold eller have misforstået sagens tekniske substans. Efter en samlet vurdering af det parterne havde fremført, var det nævnets opfattelse, at TDC ikke i tilstrækkeligt omfang havde sandsynliggjort, at den af IT- og Telestyrelsen fastsatte pris for etablering af delt rå kobber kunne anses for urimelig eller i strid med LRAIC-principperne og lovgrundlaget i den forbindelse. Nævnet kunne derfor ikke give TDC medhold i klagepunktet. Teleklagenævnet bemærkede dog, at nævnet var opmærksom på, at TDC under den afsluttende del af høringsforløbet ved nævnet havde fremlagt en række nye statistiske oplysninger til støtte for sin påstand vedrørende etableringsprisen for delt rå kobber. Nævnet gik ud fra, at IT- og Telestyrelsen inddrog disse oplysninger i den fortsatte udvikling af LRAIC-modellen, herunder den revurdering af LRAIC-prisfastsættelsen, som skal finde sted i henhold til samtrafikbekendtgørelsens § 14, stk. 6.

Nævnets samlede vurdering:

På baggrund af en samlet vurdering af sagen var det herefter Teleklagenævnets opfattelse, at TDC ikke med det fremførte havde sandsynliggjort, at IT- og Telestyrelsen ikke på korrekt vis skulle have truffet sin afgørelse på baggrund af konkrete og saglige skøn over de mange oplysninger og synspunkter, som var indkommet igennem den forudgående meget omfattende LRAIC-proces. Nævnet havde forståelse for TDCs synspunkt om, at en række enkeltdele af det samlede sagskompleks og dermed af den påklagede afgørelse må anses som værende til betragtelig ulempe for TDC. Nævnet fandt dog ikke, at dette i sig selv var tilstrækkelig begrundelse for at tilside-sætte eller ændre afgørelsen. Nævnet havde i den forbindelse først og fremmest lagt vægt på, at det overordnede formål bag LRAIC-metoden var at

foretage en prisfastsættelse under forudsætning af et optimalt opbygget og drevet net. Hertil kom efter nævnets vurdering, at den påklagede afgørelse måtte betragtes som en helhed, der afspejlede den forudgående forhandlingsproces med mange modsatrettede synspunkter og IT- og Telestyrelsens samlede afvejning af disse synspunkter. Samlet set fandt nævnet ikke, at styrelsen havde udnyttet sin skønsmæssige beføjelse i strid med de i regelgrundlaget fastlagte forudsætninger, eller at styrelsens vurdering af enkeltspørgsmål i forbindelse med skønsudøvelsen havde været usaglig eller på anden måde kritisabel. Nævnet fandt dermed ikke grundlag for en antagelse om, at IT- og Telestyrelsen skulle have begået sagsbehandlingsfejl ved skønsudøvelsen, eller at der havde været tale om retlige eller faktiske vildfarelser i relation til sagens behandling.

Mette Christensen
Næstformand